

РЕШЕНИЕ

№ 2523

гр. София, 14.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в публично заседание на 13.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **10913** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на В. Г. К. – З., чрез процесуален представител адв. Л. К. от САК, срещу Решение № 10400-21-429/12.09.2019 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалбата ѝ с вх. № 1056-21-492#2/21.08.2019 г., срещу определения размер на парично обезщетение за временна неработоспособност поради бременност и раждане.
В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспорения административен акт, поради нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Поддържа се, че нормата на чл. 49, ал. 2 КСО регламентира случаите, в които майката има право на парично обезщетение в размер като за предходното дете, в случай че правото за това е възникнало в период, в който е получавала парично обезщетение за отглеждане на дете. Изложено е становище, че няма законово обвързване на приложението на чл. 49, ал. 2 с използването на отпуск. Поддържа се, че на практика решаващият орган е обвързал приложимостта на чл. 49, ал. 2 с несъществуващо в закона условие. Иска се отмяна на оспореното решение.
В съдебно заседание жалбоподателката е представлявана от процесуалния си представител, който поддържа жалбата. Излага подробни съображения, поддържайки, че е изпълнен фактическият състав на чл. 49, ал. 2 КСО. Претендират се разнески.
Ответникът – Директора на ТП на НОИ, чрез проц.представител счита жалбата за

неоснователна и моли същата да бъде оставена без уважение. излага подробни съображения в депозирано писмено становище. Оспорва размера на претендираното адвокатско възнаграждение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Жалбоподателката В. Г. К. – З. е осигурено лице за всички осигурителни рискове, като служител по трудов договор с [фирма], ЕИК[ЕИК], считано от 06.11.2014 г.

В съответствие с чл. 3, ал. 1 от Наредбата за паричните обезщетения и помощи от общественото осигуряване и на основание чл. 8, ал. 1 НПОПДОО, за изплащане на обезщетение за временна неработоспособност поради бременност и раждане жалбоподателката е представила, чрез осигурителя, болнични листове и заявление-декларация за изплащане на парично обезщетение на основание чл. 50 и чл. 41 КСО до 410 календарни дни за детето Г. А. З., родено на 30.03.2017 г.

По данни от информационната система на НОИ на 19.11.2018 г. за жалбоподателката е подадено заявление-декларация за изплащане на парично обезщетение за отглеждане на дете по чл. 53 КСО, което е изплащано до 15.11.2018 г.

На 19.11.2018 г. е била подадена декларация за промяна на обстоятелства и е представено заявление-декларация за изплащане на обезщетение при неизползване на допълнителния отпуск за отглеждане на малко дете на основание чл. 54 КСО за периода от 15.11.2018 г. до 30.03.2019 г., с което се прекратявало изплащането на парично обезщетение за отглеждане на малко дете до 2-годишна възраст.

При извършена проверка било установено, че жалбоподателката е получила обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване за периода от 15.11.2018 г. до 14.03.2019 г., както и бил установено, че осигурителят е подал Удостоверение приложение № 9 към болничен лист № E20196965266 за периода 15.03.2019 г. до 28.04.2019 г. за отпускане на парично обезщетение за бременност, Удостоверение приложение № 9, към болничен лист № E20197296379 за периода 23.04.2019 г. – 03.06.2019 г. за отпускане на парично обезщетение за раждане и Удостоверение приложение № 9 към болничен лист № E20196205915 за периода 04.06.2019 г. до 27.07.2019 г. за отпускане на парично обезщетение за майчинство.

С писмо изх. № 1056-21-492#1/05.08.2019 г. е посочено, че по отношение жалбоподателката чл. 49, ал. 2 КСО не е приложим, тъй като болничния лист е с начална дата след прекъсване на периода за отглеждане на дете до 2-годишна възраст, поради което изчислението на размера на обезщетението е направено по реда на чл. 49, ал. 1 КСО.

С жалба вх. № № 1056-21-492#2/21.08.2019 жалбоподателката е възразила пред ръководителя на ТП на НОИ С.-град срещу така определения размер на паричното обезщетение. С Решение № 10400-21-429/12.09.2019 г. на директора на ТП на НОИ С.-град жалбата на В. Г. К. – З. е оставена без уважение като неоснователна.

Решението е връчено на жалбоподателката на 17.09.2019 г. видно от приложеното на л. 20 от делото известие за доставяне.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок, срещу подлежащ на оспорване административен акт, от лице, имащо правен интерес от обжалването, поради което същата се явява допустима и следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК Съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК. Обжалваното решение е издадено от компетентен орган, в кръга на материалната му компетентност, като при издаването му не се констатира съществени нарушения на административните правила. Изложени са в достатъчна степен мотиви, от които да бъде установена действителната воля на административния орган.

Обжалваното решение е постановено в нарушение на материалния закон.

Субективното право на обезщетение при бременност и раждане е регламентирано с разпоредбата на чл. 48а КСО, а с чл. 49 КСО е регламентиран неговия размер. Разпоредбата на чл. 48а КСО предвижда, че осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение за бременност и раждане вместо трудово възнаграждение, ако имат 12 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. Разпоредбата на чл. 49, ал. 1 КСО предвижда, че дневното парично обезщетение при бременност и раждане се определя в размер на 90 на сто от среднодневното брутно трудово възнаграждение или среднодневния осигурителен доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски, а за самоосигуряващите се лица - внесени осигурителни вноски за общо заболяване и майчинство за периода от 24 календарни месеца, предхождащи месеца на настъпване на временната неработоспособност поради бременност и раждане. Дневното парично обезщетение не може да бъде по-голямо от среднодневното нетно възнаграждение за периода, от който е изчислено обезщетението, и по-малко от минималната дневна работна заплата, установена за страната, и се определя по реда на чл. 41, ал. 2 - 5.

Съгласно алинея втора на същата разпоредба (в приложимата редакция - ДВ, бр. 68 от 2006 г.) при придобиване право на парично обезщетение при бременност и раждане през периода на изплащане на парично обезщетение за бременност и раждане или за отглеждане на дете обезщетението е в размера, определен по ал. 1 за предходното дете, ако това е по-благоприятно за лицето. Правилото на чл. 49, ал. 2 КСО следва да бъде прилагано при всяко определяне на размера на обезщетението, което се дължи, когато е налице една от двете предпоставки – правото на парично обезщетение при бременност и раждане да възникне през периода на изплащане на паричното обезщетение за бременност и раждане или за отглеждане на дете. В конкретния случай за времето от 15.11.2018 г. до 30.03.2019 г. жалбоподателката е получавала обезщетение по чл. 54 КСО. Цитираната разпоредба предвижда, че майката (осиновителката), която е осигурена за общо заболяване и майчинство и е имала право на обезщетение по чл. 52а, получава парично обезщетение в размер 50 на сто от обезщетението по чл. 53, ако не ползва допълнителния платен отпуск за отглеждане на малко дете или лицето, което ползва такъв отпуск, прекъсне неговото ползване или самоосигуряващото се лице с право на обезщетение по чл. 53 започне да упражнява трудова дейност, за която се осигурява за общо заболяване и майчинство. В случая настоящият съдебен състав намира, че разпоредбата на чл. 49, ал. 2 КСО следва да се тълкува разширително, като в хипотезата ѝ се включат всички видове обезщетения, които са свързани с раждането и отглеждането на детето. Обратното, би било проява на стеснително тълкуване, при което от обхвата на разпоредбата неоснователно ще бъдат изключени определен кръг лица, само на базата на вида обезщетение, което

получават. Размерът на дължимото обезщетение следва да бъде определен по чл. 49, ал. 1 или чл. 49, ал. 2 КСО, като дължимото обезщетение е в размера, който е по – благоприятен за майката. Тази преценка следва да се направи от административния орган, без да бъдат изключвани от обхвата ѝ лицата, получили или получаващи обезщетения по чл. 54, ал. 1 КСО. В конкретния случай решението следва да бъде отменено, като преписката бъде върната на административния орган с указания за точното прилагане на закона. Следва да се извърши преценка обезщетението по коя от двете алинеи на чл. 49 КСО е по-благоприятно за жалбоподателката.

При този изход на спора основателна се явява претенцията за присъждане на направените разноси в размер на 500 лв. за адвокатско възнаграждение. Съдът намира, че същият не е прекомерен, с оглед направеното възражение в тази насока, предвид фактическата и правна сложност на делото, този размер се явява справедлив. Минималния размер на адвокатското възнаграждение по дела по КСО съгласно чл. 8, ал. 2, т. 2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения е 350 лв. В случая платеното от жалбоподателката адвокатско възнаграждение не надвишава значително минималния размер, поради което съдът намира същия за справедлив. На страната следва да се присъдят и разноските за внесена държавна такса или общо 510 лв. Претендираните разноси за представителство при обжалване по административен ред не следва да се присъждат, тъй като на страната се възстановяват само разходите, направени по повод водене на делото.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ по жалба на В. Г. К. – З. Решение № 10400-21-429/12.09.2019 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалбата ѝ с вх. № 1056-21-492#2/21.08.2019 г., срещу определения размер на парично обезщетение за временна неработоспособност поради бременност и раждане.

ИЗПРАЩА преписката на ТП на НОИ С. за ново произнасяне съобразно дадените в настоящото решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. ОСЪЖДА Национален осигурителен институт да заплати на А. Б. П. сумата от 510 лв. представляваща направени по делото разноси.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: